

Een ervaring met een niet-etende slang

Jeroen van Wijk,

Slenerbrink 101, 7812 HC EMMEN, tel: 0591-643363.

■ EEN ALGEMENE ERVARING

Bijna elke slangenliefhebber heeft het waarschijnlijk wel één of meerdere keren meegemaakt: een niet-etende slang.

Het volgende relaas handelt over zo'n geval. Ik wil niet zeggen dat ik de juiste handelingen heb toegepast of dat dit dé oplossing is, maar misschien heeft iemand er wat aan.

■ HET PROBLEEMGEVAL

Het betreft hier een *Lampropeltis getulus goini*. (Of *Lampropeltis getulus floridana goini*, maar daar bemoei ik mij niet mee.) In 1994 kocht ik een pasgeboren koppeltje van deze soort. Het mannetje at vanaf het begin al goed en bleef dit doen. Het vrouwtje weigerde echter pertinent om te eten. Ze had totaal geen interesse voor levende nestmuisjes, idem dito voor diepvriesnestmuisjes, verse dode muisjes, zogenaamde 'bloemkooltjes' (gaatje in de kop van het muisje prikken en de hersens of wat het ook moge zijn, er uitdrukken.), zowel pas gedood als diepvries, schoongespoelde muisjes (dood en levend) of voor veeltepelmuisjes.

Vele niet-etende jonge slangen zouden inmiddels al iets van deze opsomming tot zich hebben genomen maar niet " 't rotwief" zoals ze inmiddels genoemd werd vanwege haar halsstarrigheid (rotwief= drechts voor vrouwelijk schoon).

Aangezien ze toch iets moest eten, probeerde ik haar te dwangvoederen. Met muizestaarten ging dit redelijk, maar met nestmuizen was het een ramp. Ten eerste was haar bek niet open te krijgen, en ten tweede kreeg je een muisje echt niet naar binnen. Als ik haar teruglegde in haar bakje met een muisje in haar bek geklemd of al deels in haar keel, spuugde ze deze direct weer uit, ook na herhaalde pogingen.

Dit alles resulteerde in de volgende handelingen waarbij niet alleen de slang, maar ook ik menigmaal moest slikken.

Met een stopnaald (stompe punt) werd voorzichtig het bekje opengemaakt, een nestmuisje werd in de bek geplaatst en goed vastgehouden. Dan werd met een pincet (stompe punten!) de muis letterlijk door haar strot gedrukt tot deze verdwenen was. Hierna de bek enigzins gesloten houden totdat ze de muis heel langzaam zelf een beetje opschoof. Omdat dit geen handeling is die je met plezier toepast en ook voor de slang niet erg prettig is te noemen, deed ik dit hooguit eens in de 2 à 3 weken. Meestal met langere tussen-

pozen. Groeien deed ze amper. Ik ben van mening dat de stress die het beest onderging zoveel energie kostte, dat die enkele muis amper werd gebruikt om te groeien.

■ DE OPLOSSING

Ondertussen bleef ik proberen om haar normaal aan het eten te krijgen. Op een bepaald moment kreeg ik een pantergecko te leen om daar iets mee te proberen. Het dieet van lampropeltissen bestaat tenslotte deels uit reptielen. Afgespoelde nestmuisjes langs deze gecko gewreven, maar zonder resultaat. Inmiddels verkregen andere, dode hagedissen (een daggecko en een onbekend hagedisje) brachten ook geen uitkomst. Ook stukjes hagedis at ze niet. Met de gedachte dat ze in de natuur ook andere slangen eten, heb ik nestmuisjes langs mijn andere slangen gewreven en muisjes verpakt in een vervelling (je moet toch wat), maar zonder resultaat.

Ook met de sporadische vervellingen moest ze geholpen worden. We zijn inmiddels zo'n 5 maanden verder. Ze werd dof en bleef dof. Ze deed geen pogingen om de vervellingen kwijt te raken en voelde inmiddels slap en lusteloos aan. Door haar vochtig te maken was de vervelling redelijk te verwijderen, behalve op de kop. Omdat ik naar mijn mening toch al genoeg aan dit beest zat te modderen, zat er op de kop op een gegeven moment een tweetal vervellingen die er al af hadden moeten zijn. Ik heb toen met een plakbandje (slecht plakband; dat plakt niet zo goed) omgekeerd om mijn vinger gewikkeld deze vervellingen verwijderd. Dit ging perfect.

Ik had soms de gedachte om het er maar bij te laten zitten. Als ze dan echt niet wil eten dan houdt alles op. Toch bleef ik doorgaan met dit alles, onder het motto 'je kunt nooit weten'.

Na wat gezoek naar andere hagedissesoorten om

Lampropeltis getulus goini. Man bovenaan, vrouw onderaan. Beiden 1 jaar oud.

Photo: Eddy Even.

weer wat te proberen kreeg ik van Eddy Even een ingevroren hagedisje. Het enige dat ik van dit dier-tje weet is dat het een aardleguaantje uit Chili betreft (*Liolemus?*). Ik heb toen een nestmuisje ingewreven met een stukje van deze hagedis en het muisje achteloos (zal ook wel niets worden) bij de *goini*-vrouw gedeponeerd. Vol ongeloof zag ik dat ze even aan de muis rook en direct begon te eten alsof ze nog nooit iets anders had gedaan. (tromgeroffel en hoorngeschal)! Nadien werkte ze elke muis die behandeld was met deze hagedis zonder pardon naar binnen.

Lampropeltis getulus goini. Vrouw van 1 jaar oud die inmiddels goed eet.

De geur van de hagedis op de muisjes heb ik toen langzaam afgebouwd. Na 7 maanden eet ze eindelijk onbehandelde muizen. Ze eet nu zelfs beter dan de meeste van mijn andere slangen.

Dit najaar kreeg ik 2 haakneusslangen (*Heterodon nasicus nasicus*) te 'logeren'. Deze aten alleen door ze te irriteren door ze met een muisje op de kop te tikken (kost aardig wat tijd). Ook deze slangen heb ik muisjes aangeboden die behandeld waren met genoemde hagedis en ook nu werden ze zonder aarzelen opgegeten.

Ik wil niet beweren dat juist deze hagedis het ei van Columbus is. Naar mijn mening zijn er vele hagedissoorten die slangen aan het eten krijgen en deze was er één van. Wat ik wel wil zeggen is dat het de moeite waard is om verschillend hagedissen te proberen en het niet te snel op te geven.